

Legem esse summam Dei Rationem, seu ipsam Dei
imperandi prohibendique Sapientiam: Hanc Legem ne-
que hominum ingeniis excogitatam, neque scitum aliquod
populorum esse, sed aeternum quiddam, quod universum
mundum regeret: Adeoque principem illam Legem &
ultimam, mentem esse omnia cogentis & vetantis Dei.

Ex hac Lege illam alteram, quæ humano generi
data est, recte laudari: Nam Dei prudentiam insitam esse
in naturâ, & hanc ipsam esse naturæ humanæ vim & po-
tentiam, mentem, rationem, legem, juris. & injuriæ re-
gulam.

Dici ergò non posse, Legem naturæ tum denique
cœpisse esse Legem, quando a Sapiente scripta est. Semper
enim fuisse legem hanc, & illam non solius Sapientis, sed
summi Iovis voluntatem esse, quæ seculis omnibus ante
nata sit, quam scripta Lex ulla, aut omninò civitas con-
stituta sit.

Non aliam esse hanc legem Romæ, aliam Athenis,
aliam nunc, aliam posthæc, sed apud omnes gentes &
omni tempore unam esse & sempiternam: Et huic Legi
nihil abrogari, nihil derogari posse.

Neque verò aut per Senatum aut per populum solvi
hanc Lege quenquam posse: Eum verò, qui parère recu-
sat, ipsum se fugere, & naturam hominis aspernari.
Deni-